

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 261/2021-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Rastislavom Palovičom, advokátom, Radvanská 1, P. O. Box 196, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Tost 8/2021 z 25. februára 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. apríla 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušenia čl. 1 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 3 Tost 8/2021 z 25. februára 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Napadnuté uznesenie navrhuje zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia vyplýva nasledujúci stav veci: Sťažovateľ je väzobne trestne stíhaný pre obzvlášť závažný zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, 2 a 3 Trestného zákona a iné trestné činy.

3. Uznesením Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „špecializovaný súd“) č. k. 5 Tp 4/2020 z 11. februára 2021 (ďalej len „uznesenie špecializovaného súdu“) bol sťažovateľ prepustený z väzby na slobodu. Proti uzneseniu špecializovaného súdu podal sťažnosť prokurátor Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“).

4. Najvyšší súd napadnutým uznesením zrušil uznesenie špecializovaného súdu v bodoch I a II, zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, nenahradil jeho väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka a zmenil dôvody väzby sťažovateľa tak, že dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku sa vzťahuje aj na skutok, za ktorý bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie uznesením prokurátora č. k. VII/3 Gv 111/20/1000-3 z 30. júla 2020 a ktorý bol 31. júla 2020 spojený na spoločné konanie k sp. zn. VII/3 Gv 50/20/2000, právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s pokračovacím zločinom machinácií pri verejnom obstarávaní a verejnej dražbe podľa § 266 ods. 1, ods. 2 písm. c) a d) a ods. 3 písm. a) Trestného zákona, spáchané spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona v bode 1 písm. a) a písm. b), a obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmov z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. a) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona v bode 3.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti napadnutému uzneseniu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej namieta, že napadnuté uznesenie je arbitrárne a založené iba na domnienkach. Ak je potrebné vypočítať niektorých už vypočutých svedkov k novým skutkom, o ktoré bola rozšírená obžaloba, tak ide iba o zamestnancov hasičského a záchranárskeho zboru, Správy štátnych hmotných rezerv a [REDAKOVANÉ], ktorých sťažovateľ ani nepozná a nie je medzi nimi vzťah, v rámci ktorého by ich mohol akokoľvek ovplyvňovať. Títo svedkovia boli k daným skutkom už vypočutí po vznesení obvinenia (1). Komunikácia s obvineným [REDAKOVANÉ] je iba domnienka, ktorá nebola potvrdená. Sťažovateľ sa pre časovú zaneprázdnenosť v daný deň s obvinenými [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] nestretol. Navyše, v tom čase nemali vedomosť, že budú trestne stíhaní, teda sa nemohli v tomto smere dohodovať (2). Pokiaľ ide o listiny zaistené pri domovej prehliadke 11. marca 2021, o týchto mali orgány činné v trestnom konaní vedomosť už od vznesenia prvého obvinenia sťažovateľovi, pričom ide o účelové konanie orgánov činných v trestnom konaní prinútiť sťažovateľa vypovedať proti osobám, ktoré sú v „záujmovom reťazci“ vyššie (3).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy Slovenskej republiky, jeho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru, ako aj jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj namietané porušenie čl. 1 ústavy napadnutým uznesením, ktorým bolo zrušené uznesenie špecializovaného súdu o prepustení sťažovateľa z väzby na slobodu.

7. Najvyšší súd v napadnutom uznesení k existencii väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku uviedol (s. 20), že tento je stále daný a nemenný, pričom nejde o dôvod v rovine dôvodnej obavy, ale o dôvod v rovine konkrétnej skutočnosti. U sťažovateľa je označený väzobný dôvod naplnený obsahom jeho konania, keď pred vznesením obvinenia z 21. apríla 2020 došlo

k podpisu (25. marca 2020) zmluvy o pôžičke antidatovanej z 9. septembra 2016, čo vyplýva z výpovede [REDAKOVANÉ], ktorej účelom malo byť „vyčistenie“ nezrovnalostí v majetkových prírástkoch, a to v čase, keď sťažovateľ čelil spoločenskému tlaku verejnosti a pertraktovaniu jeho osoby v médiách. Pokiaľ špecializovaný súd poukázal na to, že spoluobvinený [REDAKOVANÉ], ktorý bol vo väzbe z rovnakého dôvodu ako sťažovateľ, bol prepustený z väzby na slobodu, najvyšší súd zdôraznil nevyhnutnosť diferenciacie trestne stíhaných osôb a uplatňovanie zásady individuálnej trestnej zodpovednosti.

8. V rámci uvedených záverov najvyššieho súdu, ktorý väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku založil na konkrétnom konaní sťažovateľa, ktorého cieľom malo byť „vyčistenie“ nezrovnalosti v jeho majetkových prírástkoch, možno námietky sťažovateľa (pozri bod 7 tohto uznesenia) už na prvý pohľad vyhodnotiť ako také, ktoré nemôžu právne závery najvyššieho súdu relevantným spôsobom spochybníť. Uvedené je zvýraznené skutočnosťou, že sťažovateľ sa k sťažnosti prokurátora proti uzneseniu špecializovaného súdu o jeho prepustení z väzby na slobodu nevyjadril a svoju argumentáciu v tejto ústavnej sťažnosti nesmeruje priamo proti už uvedeným záverom najvyššieho súdu obsiahnutým v napadnutom uznesení (bod 8 tohto uznesenia).

9. Ústavný súd k ústavnej sťažnosti sťažovateľa dopĺňa, že sťažovateľ neoznačil a ani nijak inak bližšie nekonkretizoval svoje právo podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru, ktorého porušenie pred ústavným súdom namieta, a taktiež neuviedol žiadne argumenty v prospech namietaného porušenia jeho „práva“ podľa čl. 1 ústavy, čo by mohlo zakladať aj dôvod na odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom.

10. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu ústavný súd pripomína, že ustanovenie tohto článku dohovoru je z vecného hľadiska (*ratione materiae*) v trestných veciach aplikovateľné v zásade len na rozhodovanie vo veci samej (rozhodovanie o vine a treste, t. j. o trestnom obvinení) a nevzťahuje sa v plnom rozsahu na rozhodovanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, z hľadiska väčšiny procesných záruk poskytnutých osobe nachádzajúcej sa vo väzbe prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na osobnú slobodu a bezpečnosť (m. m. I. ÚS 256/07, II. ÚS 15/05, III. ÚS 272/03, IV. ÚS 65/05). Tento právny názor vychádza z rešpektovania rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), v zmysle ktorej sa osobná sloboda chráni v zásade prostredníctvom čl. 5 dohovoru, a to najmä pokiaľ ide o zákonnosť väzby vrátane otázky, či k takémuto zbaveniu slobody došlo v súlade so zákonom upraveným postupom (čl. 5 ods. 1 dohovoru), pričom súčasťou záruk vyvoditeľných z čl. 5 dohovoru je aj ochrana práva jednotlivca na primeranú dĺžku väzby v zmysle požiadavky, aby väzba nebola predlžovaná nad primeranú lehotu a aby nedochádzalo v postupe príslušných orgánov počas trvania väzby k zbytočným prietahom (čl. 5 ods. 3 dohovoru), ako aj ochrana práva jednotlivca domáhať sa periodického prieskumu zákonnosti väzby a žiadať o prepustenie na slobodu, o ktorom musí byť rozhodnuté urýchlene [(čl. 5 ods. 4 dohovoru); k uvedenému pozri napr. *Khudoyorov v. Rusko*, č. 6847/02, rozsudok ESLP z 8. 11. 2005, body 124 – 125, 172 – 174 a 193; *Öcalan v. Turecko*, č. 46221/99, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 5. 2005, body 83 – 84 a 103; *Khudobin v. Rusko*, č. 59696/00, rozsudok ESLP z 26. 10. 2006, body 103 a 115]. Uvedené síce nevylučuje, aby v odôvodnených prípadoch bolo možné aplikovať aj také procesné garancie,

ktoré svojou povahou sú podradené pod čl. 6 dohovoru, ich využitie však prichádza do úvahy iba primerane (*mutatis mutandis*) s prihliadnutím na osobitosti konania o pozbavení osobnej slobody (Trepashkin proti Rusku, č. 2, rozsudok, 16. 12. 2010, č. 14248/05, bod 148). O takéto okolnosti však v prejednávanej veci podľa názoru ústavného súdu nejde.

11. Na základe uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

12. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľa už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu